

Svenstjerne paa Kronborg.

En historisk Roman.
Af H. F. Gwald.

Anden Del.

(Fortset.)

„Hans!“ lød Kirstens sagte kaldende Røst, „er du der?“
„Ja,“ svarede Rostgaard spændt, „jeg er her og er rask, men mindes nu vor Afstale og bliv smukt der hvor du nu staar!“

Kirsten satte Madturen fra sig med et Suf og lagde sin Mand's Rejsejag paa Græsbanen. Hvad Rostgaard kaldte en Afstale, var kun en Befaling og havde ingenlunde hendes Bifald. Hvor fortrolig end Krigen og ideelle Farer havde gjort hende med Krogveje og Udslygter, foretom dette sidste Paasund hende dog alt for spidsfandigt; besuden spændtes det hende for haardt at stilles fra sin Uegteskælle uden at have set hans Ansigt, kont han var hende ganske nær. Saa gik da endelig en Gang Naturen over Optugtelsen, og inden Rostgaard kunde hindre det, var hans Hustru ved hans Side og havde sine Arme om hans Hals. Han gengældte hendes Omfavnelser uden at gøre hende Bebrejdelser, og da Genhænets første frydefulde Øjeblikke vare over, tog de Blads paa Græsbanen, og Rostgaard talte nu til sin Hustru med sin vante Fatning.

„Hør nu, mit Hjerte! hvad jeg i denne Nat har gjort. Da Mørket faldt paa, red jeg til Ulvøes og steg af Hesten ikke langt fra Kongenejen; saa drog jeg min Pistol af Sadelhøjstret og holdt den bag Dret paa Blis og gav den en Kugle, saa den styrkede uden at give en Lyd fra sig. Mit Hjerte bløede ved at dræbe det tro Dyr, og Per vil græde sine mobile Taarer, naar han faar det at vide; men det maatte ske. Saa jog jeg et Svøb, som jeg havde fundet paa min Vej, i Dyrets Side og lod det sidde; jeg dypede derpaa min Kappe og min Hat i det udslydende Blod og fastede begge Dele ved Bejen.“

Kirsten lyttede tavst til sin Mand's Fortælling, men saa nu, at han var uden Kappe og Hat, og at hans Hænder vare blodige. Straks rejste hun sig, hentede det Rejsestøj, hun havde medbragt, hængte Kappen om hans Studre, fattede Hatten paa hans Hoved og gav ham et Kys og bad ham saa fortsætte med sin Fortælling.

„Gætt du ikke min Hensigt med den Gerning?“ spurgte Rostgaard, og da Kirsten rystede paa Hovedet, vedblev han: „Man skal tænke, at jeg er bleven myrdet af Stimmænd, og du skal være dig en hyldestil og forladt Ente. Hvad siger du til det, mit Hjerte?“

Kirsten gav ham kun alt for tydeligt Svar ved at kikke i Graad.

„Hans! hvortil dog den List nu, da alt er ube? Lad os blive sammen og fly med hinanden i Nat!“

„Det kan ikke ske, Kirsten!“ svarede Rostgaard i en afgørende Tone. „Du maa ikke glemme, at rømme vi begge, er min Skyld aabenbar. Saa tage Svenstjerne haabe Mittel og Jens Henriksen med al, hvad de eje, da de ere Borgen for mig med Liv og Gods. Jeg lovede Jens at rebe mig ud af denne Sag, og gik det galt, stulde jeg have for Nje at folvere ham og Mittel.“

Kirsten vidste dette helt vel, men vilde ikke indse det; for første Gang, siden hun blev Rostgaard's Hustru, gjorde hun Oprør.

„Den tunge Stiksmisse kan jeg ikke bære!“ sagde hun heftig. „Det med Mittel og Jens Henriksens Ration er som ublettet og ophævet, da Plänen har forandret sig, og Jens har været sat fast og ublødet sin Straf. De kunne ikke drages til Ansvar for din Gerning, der nu gaar med som enestf Vost paa det hele Oprørs Regning. Vi maa høre op med de Krogveje og falvere os selv ved en ærlig Flugt!“

„Du flyder for let over Sagen,“ sagde Rostgaard utaalmodig; „men havde du end Ret deri, saa glemmer du dog eet. Løbe vi herfra, Kirsten! sætte vi al vor Formue til, særlig denne skønne Gaard, paa hvilken jeg har sat mange Penge. All bliver konfiskeret, og vi ere ruinerede og bragte til Tiggerstaven. Derfor bør det saaled for vor Venness som for vor egen Velfærd's Skyld have sit Forbudsende ved min Plan. Jeg forbynder uden andet Spor end det ved Ulvøes, og du bliver ved Gaarden, lader søge efter mig, indtil du synes at være Ente, og saa maa du være Sorg over min Død. Saaledes kan du værne om vor Fjendom, indtil Gud giver os Vandsefæd, og vi atter kunne mødes i Fjend og Gammen. Du stod alt i mange Dage i det forløbne, uhyggelige Mar alene for Styret, og det gik saa godt, som var jeg selv til Siebe. Jeg lender dig og ved, hvad du evner. Du kan komme over dette, naar du bare vil!“

Rostgaard vedblev saa længe at snakke for sin Hustru og forestille hende, hvor meget der stod paa Spil, at han tilfids fik Bøgt med hendes Betæneligheder.

„Det skal ikke siges om Kirsten Vedersbatter, at hendes Fjendskab havde styrkede dig, vor Slægt og vore Venner i Glendighed og Armod.“

„Der talte min Hustru, saa jeg lender hende igen!“ udbrød Rostgaard med Varme og omsvøbende hende.

Vel maatte han saaledes lende hende bebt; thi som hun nu vilde sig, saaledes havde Tiden præget hende og han selv danned hende. Hans Vilje var hendes højeste Lov og dens Fuldbyrdelse hendes sanne Lykke. Da det denne Gang gjaldt ikke noget stort, patriotisk Øjemed, men at frede om det rare Mammon, saa maatte det noget af det's Lyng skæde ved hende paa den sibiriske Vej, hun nu stulde gaa!

Wisdommens Flugt sad atter i Træet og forstrækkede hem ved et pludseligt Strig. De for op og hullede paa, at Affjendens Øjeblik var nær. Han gav hende endnu mange gode Raab; hun stulde indvise Per Olsen i Sagen, men lade ham blive den eneste fortrolige. Endelig lovede han at skride flittig, naar han først ihyllig og vel sad hos sin Svoger Jens Lassen i København. Saa stilled de i stor Sindsbævegelse, og Rostgaard littede sig alene til Stranden, hvor han uden Hindring kom i Vaaden, gik til

Søs og efter saa Timers Sejlskabs ihyllig naaede København.

Kirsten derimod gik tilbage til Gaarden, nu en sorgfuld Ente, men hvæten raadtil eller mobil. Hun begyndte straks den næste Dag at udtale sin Vengstelse over sin Mand's Udbeliden for de svenske Officerer, og snart stred hun fra Tale til Handling. Først lod hun forespørge hos Kommandanten paa Kronborg, om Rostgaard ikke havde været der; men da denne Forespørgsel naturligvis var frugtesløs, lod hun ranfage Omegnen, og med Per Olsen til Vejviser fandt de opbudte Bønder snart de blodige Klæder og den dræbte Hest med Svøb i Siden. Per istemte en højroset Klage, og det blev nu aabenbart, at hans Herre maatte være bleven sammelig myrdet. De jagte da efter det døde Legeme overalt i Stoven, tilfids ogsaa i Ulvøes, og Per narrede de brave Bønder dygtig omkring og gøttede sig over deres Jver i at file efter hans Herre, der nu sad fæst i København. Per mindedes senere mangen mærkelig Fort fra denne Krig; men hvor ofte han end havde sat Svenstjerne en Voksnase paa, kunde dog intet lignes med denne Spas, da de fiftede efter hans Husbond i Sgen, og han lo baade nu og siden, saa det klattede i ham, hver Gang han tænkte derpaa.

Inten tvivlede længer om, at Rostgaard jo virkelig var kommen ihyllig af Dage og da han holdt sig omhyggelig skjult i København, blev Sagens første Sammenhæng ikke røbet, saa længe Svenstjerne var i Landet. Et høert Forsøg paa at opspore Gerningsmændene til det fule Mord var naturligvis forgæves; men det i Hæters Side fundne Svøb hentede omsider Svensternes Mistanke paa Medlemmerne af et tatarisk Gefandtskab, der netop vare komne til Helsingør for at hilse paa Kong Karl, da Svøbet var deres nationale Vaaben. Dog for de stakfæls Tatarer paa deres Ulyk i denne Stimmændgering med saa stor Harm, at de slap for videre Tiltaale.

Dog nu begyndte først en pinlig Tid for Kirsten, der let kom over at sitre Gaarden og spille den færgende Ente, men som havde langt vanligere ved at holde de nærværende, svenske Friere i tilbørlig Afstand. En ung, vatter Ente og en god Gaard var alt for loftende for de svenske Officerer, og Kirsten havde alt sit Mod og hele sin Enidighed nødig for at klare sig. Dog ihylledes det hende, og hun svarede ogsaa i denne støbnevange Periode af hendes Liv i enhver Henseende til den store Tilid, hendes Husbond havde vist hende.

Ellevte Kapitel.

Godt Følgestab.

Den 20de Juli 1659 var der lige fra Daggry Liv og Trælighed baade paa Kronborg og i Helsingør Bn, som til Straf for de stumle Oprørsplaner, der var bleven udskaffede i den, havde faaet et Rytterregiment i Indkvartering. Overalt saa man svenske Ryttere, som pubde deres Klæder, striglede Hestene eller efterfaa Ridesjæt, mens de spogede, lo og til de danske Karles ringe Glæde hjaede ved Pigerne, naar disse lod sig se. Det gik da muntert nok til, uagtet det var et utaknemmeligt Arbejde, de svenske Ryttere havde for, efter som det gjaldt at vise sig for Befolkningen med ubvortes Glans; thi i hvor stor Pragt af fint Klæde, Sølv og Strudsfejer end Befalingsmændene nu og da kunde vise sig, maatte den simple Soldat være glad, naar hans Klæder og Støvler kun vare hede eller hullerne godt dækkede med Lapper. Dog stulde nu alt gøres for at rebe Ustanden ved det foretaende Optog. Det var Oluf Stenvinkels Genrettelsesbag, der var oprunden.

Denne Dag maatte visse sig fuld af Glæde og Triumph for hver Mand i den svenske Hær lige op til Kongen selv; thi det Øksehug, der stulde udfri Stenvinkels Hæstefæl, vilde blive følt af hele det danske Folk lige fra Kongen og ned til hans ringeste Underfaat. Nu stulde det tendes og spørges, at Forsynet havde holdt sin stærkende Haand over Nordens enealdige Hæfter og Europas betæmmelige Helt og Hærfører, saa at alle Planer mod ham blev til intet og kun bragte Død og Standsel over de frække Oprørere. Stenvinkels Genrettelse stulde være et Stuespil, der let kunde vidne om det svenske Herredømmes Magt og indjage alle ligesindede en gavnlig Straf. Et Skafot var derfor om Natten oprejst uden for Svingelporten paa den Bakke, der kaldes Valdemarskansen. Fra dette øjshjede Sted vilde Forbryderens Afstraffelse blive synlig for alle, og en stærk militær Styrke stulde baade holde Befolkningen i Awe og give det blodige Stuespil fornøden Glans. En Genrettelse var en i hine Tider saa tidt forekommende Tidraagelse, at Stenvinkels Dommere intet unblod for at gøre det ret kendeligt, at her gjaldt det noget mere end at rette en almindelig Forbryder. De store Ansialter vare i øvrigt overfløede, da de hellingørste Borgere's Sorg og Deltagelse ikke trængte til at forges, men i og for sig var saa stor og oprigtig, som den kunde blive.

Stenvinkels Fangeful var den foregaaende Aften blevet renset og Gulvet strøet med Sand. Selv fik han ikke megen Søn i Vjæne den Nat, og allerede Kløften to bad han om Vand og Sæbe for at to sig, for at han kunde vise sig i en nogenlunde sømmelig Skikkelse for Præsten, der tidlig om Morgenen vilde indfinde sig og række ham Sakramentet, og siden for Mængden. Som han var optagen dermed, gik Gitterdøren op, og Hans blev lukket ind. Han bar paa Armen sin Faders bedste Sæt Klæder, som var blevet ham udbæret paa hans indfærdige Bøn; men han lod straks Klæderne falde og taste sig til sin uhyggelige Faders Bryst med Graad og Hulden. Det var længe siden, Hans havde græbt, men des voldsommere kom hans Smerter nu til Udbrud, og hans Faders stærke Sjæl blev saa rystet derved, at det varede nogen Tid, inden de dandt deres Fatning.

„Nu ikke mere, Hans!“ sagde Stenvinkel, mens Hans hjalp ham med at klæde sig; „vi bør ikke urde de svenske Vøbler det jammerlige Stuespil, at danske Mænd skæde som Kvinder.“

Hans lovede Bedring, og snart var hans Fader fuldt

paaklædt. Man kunde endnu mere se paa ham i den bedrøgt, at den sidste Maaned's Sjæls- og Legemslidelser havde gjort ham ti Aar ældre og forbandet den tredsthyveaarige, kraftige Mand til en Olding; men hans blege Ansigt var roligt og hans Blit frejdigt.

„Nu er du stn nok og helt stabeligt flyet til Jorde,“ sagde i det samme en Rast uden for Gitteret.

Stenvinkel saa op og blev en af de Soldater var, der gjorde den sidste Vagttjeneste ved hans Fængsel og stulde lebfage ham til Stafotet. Det var Sorte Laase, den Rytterknaigt, som havde Strandvagt ved Humlebaek Strand, den Gang Rostgaard red forbi for at komme ud til den hollandske Flåde i Oktober Maaned forrige Aar, og ham, som Stenvinkel havde staaet til Jorden, da han ved sin Paagribelse værgede for sig.

„Saamand,“ svarede Stenvinkel sagtmøbig, „bedre dog end at komme i sin Grav som en flabel Hund.“

„Grav faar du ikke mere end et Udsej,“ sagde Sorte Laase med et ondstabsfuldt Grin; „du glemmer, at din Krop skal lade Stejle og Hjul.“

Hans for frem med et lynchende Blit og knyttede Haanden ad Sorte Laase.

„Den Dag skal nok komme,“ raabte han, „da Faders Ven blive flyede til Jorde med Ere!“

„Hjæf du kun i Dag, din Hvalp!“ svarede Sorte Laase, „i Morgen skal jeg varme din Bukkel. Men hvor ten din Fader end nu er foruden, vil det knibe for Præsten, som nu snart kommer, at saa vasket han forte Sjæl hvit.“

„Fordømt være du, den Jomfrustander, Morder og Bandid du er!“ raabte Stenvinkel med ustryklig Harm. „Der gives ikke værre Misgerningsmand i den ganske svenske Hær end du, saa sandt jeg nu hver Dag seld har hørt dig prale her ubensfor ved Kruset af mangen Bedrift, som maa bringe Stamrødmnen op i hver ærlig Mand's Kinder. Se du til, hvor dit eget Udsej engang bliver henflangt til Ravnensføde!“

„Stal det Regnskab, du der sigter til, engang opgøres,“ svarede Sorte Laase med et stummelt Blit, „saa maa Vorherre staa op i de stores Skyldbog, de, som gav os fri Tilværelse til Plyndring og anden Forlystelse. Det passer sig dog ikke for en Fortæder som dig at regne saaledes op for mig, og Djevlen annamme mig, om jeg ikke blæste dit usle Liv ud med en Kugle, havde ikke Kongen opbevaret dig til sin egen Fornøjelse at rettes for alles Vjæne, saa den Spas vilde koste mig min Hals. Dog har jeg nu sagt dig Tak for sidst og kvitteret for den, du gav mig paa Skafden, den Dag vi tog dig, og jeg i al Fredelighed hød dig det Haandjern til, du saa ubøvt vrage.“

Da Sorte Laase saaledes havde taget Havn, tral han sig tilbage, men viste sig straks efter igen og aabnede Gitterdøren for Præsten, der kom i fuldt Ornat, ledsaget af en Soldat, der bar Kalken og Hostien. Det var Hr. Svend Jærespaan, Hjelpræst i den svenske Hær og ikke længe efter den brave Magister Hans Alfens Efterfølger i Bunkeslod Sognekald, som ved dennes Afstættelse og Fjængsling var blevet ledigt. Det var en fed Tid for de svenske Embædsjægere, fordi der blev ryddet dygtig op mellem de forhenværende danske Præster og Beslillingsmand i det for den svenske Krone nys bundne Staaene. Hr. Svend syntes dog ikke ubærlig til sig Jorformællelse; thi saa han end ikke ud til at være en Mand, der spogede til Legeme eller fastede Braa paa denne Verdens Søber, røgtede han dog sit hellige Raad med Værdighed, og hans Ord vidnede om, at Manden ikke ganske var vegen fra ham. Han hilste Fangen med et: „Guds Frel! og uberrettede ham om, at han kom for at berede ham til Døden og gøre ham delagtig i Herrens Legeme og Blod, om han ansæde dette hellige Pant paa sine Synbers Forlæbelse, inden hans Sjæl gik ind i Evighedsen for at stedes for den højeste Dømmere.“

„Mine jordbiste Dommere,“ svarede Stenvinkel, „have ikke indtil nu tænkt paa min Sjæls Frelse, men kun lagt Bind paa at nedbrude mit Legeme for at afløste mig Befendelse; men det er ved Guds Bistand ikke luktet dem. Dog har jeg selv stræbt at omvende mig og forarbejde min Salighed. I være da velkommen som den, der nu skal sætte Kronen paa Værel og i Herrens Ravn forkynde mig Tilgivelse.“

„Det glæder mig at mærke,“ tog Hr. Svend til Genmæle, „at I har nyttet Naadens Tid vel, inden den udrandt. Dog maatte jeg være en efterlælden Kirstens Tjener og forvalte mit hellige Embæde stet, ralte jeg eber det hellige Sakramente uden Striftemaal, og saafom I og eders personlige Forhold fra forhen er mig ganske utendie, tør jeg ikke unblæde de nødvendige Forespørgsler og en lille Katekisation.“

Hr. Svend gav sig derpaa til at udspørge Fangen om hans Daab og den kristelige Undervisning, han havde nybt i sin Ungdom, og stillede med nogle faa Spørgsmaal hans Tro og hans kristelige Kundskaber paa Prøve. Da Stenvinkels Svar vilde, at han var en rettroende Protestiant og ingenlunde utendie med Striften, fælte Hr. Svend sig snart fuldtommen tilfredsstillt. Derpaa holdt han en kort Striftiale, til hvilken Stenvinkel i Begyndelsen lyttede med stor Andagt; men med Slutningen af den røbede hans Ansigt kendelig Harm og Misfag.

„Stønt vi ikke ere Papister,“ sagde nemlig Hr. Svend, „Gud fri os for alt Samtvem med Slagen Rom! Stønt I ikke er pligtig at straffe eders særlige Synder for mig, har jeg dog den Mening, inden jeg tillæder eder Absolution, at burde rette det Spørgsmaal til eder, om I af Hjertet angre eders ugubelige Forsæt at vilke rejse Oprørsfamen, hrnde den Troslas, I var eders Herre og Konge, Hans Majestæt Kong Karl den Tiende Gustav, hvem Gud stærme! stndig, forarsage Blodudgydelse og nedfælde Ulykke og Glendighed over fredelige Medborger?“

„Jeg har ikke nøbig,“ svarede Stenvinkel med rystet Bænde, „at svare paa sligt Spørgsmaal. Det er nok for eder at vide, at jeg erklæder, at jeg er en stor Synder og kun ventur og haaber Tilgivelse og Frelse ved den Herre Jesus Kristus, hans barmhertige Magling og Forsøn. Af eders Mund taler da ikke længer Kristi Tjener, hværtimod den svenske Præst, der er mig som Danst habst. Dog skal I ikke spørge forgeses. I maa vide, at dette Anslag ingenlunde angre mig, uden fordi det mis-

lykkes, bragte Ulykke over mine Venner og medforbundne og blev til Skade og Spot og ilte til Ere og Opfejning for Danmark og min lovlige Soveræn, Kong Frederik den Tredje, hvem Gud stærme i Tid og Evighed! Herren give snart ham Sejr! Død og Undergang over hans Fjender! Med disse Ord paa Læben vil jeg dø.“

„Eders ugubelige Trods,“ svarede Hr. Svend vredt, „saaar ikke godt for eders Salighedsfag. Jeg bør ikke fare med Lempe mod sig forbarbet Sjæl, som I viser, at I er. Jeg stal for Sanden ikke sy Vuder under eders Arme, men hellere drage Dynen fra eder, at I tan daagne af eders Trugheds Slum. Saa spørger jeg da dig, Oluf Stenvinkel — tilgiver du af ganske Hjerle dine Fjender? Velsigner du dem, der forbande dig med Grund, efter som du efterstræbte deres Liv? Du stal for Sanden vide, at holder du fast ved dit ugubelige Hab og endnu i din sidste Time lægger os Haanden paa Struben, bliver jeg ikke den, der rækker dig Herrens hellige Legeme og Blod som Pant paa en Forsønning, til hvilken du viser dig ganske ubærlig.“

Stenvinkels Kinder blev blege, og af hans dybtliggende Vjæne lyfte en mørk Id. Gaard var Kampen i hans Hjerle, det tendes af Sveden paa hans Pænde, og i hans Søns Vjæne stod tydelig at læse det Svar: Fader tilgiver aldrig i Evigheds sine Fjender og Vøbler! Heller ikke tjente det til at stemme Fangen mildere, at Vagten stod snakkende ved Gitteret, saa at Hr. Svend maatte paabøde dem Taushed. Dog lød hans Svar, da det omsider kom, anderledes, end Hans havde ventet.

„Det Bjærg er svært at komme over, Hr. Svend! Dog skal I finde en ærlig Mand i mig. Jeg evner ikke at elske mine Vøbler, der spændte mig paa Pinebænten og lod mig tortere, saa Sjæl og Legeme var nær ved at stilles derved. Gud fri eder fra at prøve sligt; men havde I prøvet det, da gab jeg vidst, hvad Svar I vilde give paa sligt Spørgsmaal som det. I nys gjorde mig, Dog, saafom de Ord, I talte, ikke er eders Paasund, men det er Herrens egne Ord, der taler af eders Mund, da vil jeg give eder det Lofte, at I nu af og indtil Svarede tlyst min Natte, skal jeg stræbe at bortvise alt Hab og Rag af mit Hjerte. Jeg vil dog nu snart, det er mit Haab, være der, hvor ingen Ondskab kan naa mig og ingen Forbøndelse tør lyde!“

„Velt tak!“ svarede Hr. Svend formildet. „Mere vil jeg ikke træve af eder; men I bør vide mig Tak for, at jeg hernebe gjorde edere i Afstand. I nys gjorde mig, Dog, saafom de Ord, I talte, ikke er eders Paasund, men det er Herrens egne Ord, der taler af eders Mund, da vil jeg give eder det Lofte, at I nu af og indtil Svarede tlyst min Natte, skal jeg stræbe at bortvise alt Hab og Rag af mit Hjerte. Jeg vil dog nu snart, det er mit Haab, være der, hvor ingen Ondskab kan naa mig og ingen Forbøndelse tør lyde!“

Derefter tilbødte han baade Fader og Søn Sakramentet, som de modtog knælende paa den Hofm, der nu i en Maaned havde været Fangens Smerterstøje. Den gamle modtog i Nydhed og med et troende Sind den Velsignelse, den svenske Præst derefter lyfte over dem, hvormod den strenge Fordring at stille elske sine Fjender, altsaa velsigne de svenske Undertrykkere, hans Faders Morder, endnu sturrede i Hans's Øren, oprørte hans Jædre og forstyrrede hans Andagt.

Imidlertid vare flere Kompagnier Soldater, baade Rytteri og Fodfolk, afmarcherede til Svingelporten for at staa Rede om Valdemarskansen og holde den stadig bevægende Menneskemængde i Afstand. Ligeledes kom Kronborg's Kommandant, Krigsrettens Medlemmer med dens Formand General Jøresbøch i Epiblen og flere af de højere Officerer ud til Reiterstebet, afstørkede af en Deling Ryttere. I de Gader, gennem hollte dette militære Optog drog, og ad hvilke den dødsdømte fort efter stulde komme, vare Fortovene fyldte af Menneker, og i Vinduerne stod mange Steder Kvinder og saa til; men der mærkedes ingen flens Støj eller taad Ulystighed, hvad der ellers sjældent plejede at udbelide ved en slig Lejlighed. Man hørte nu og da en dampet Mumlens, og de færreste greb til Hatten for at hilse de svenske Befalingsmænd og Krigsrettens Medlemmer, der til Hest og med den stærst mulige Pomp drog forbi.

Jens Henriksen gik omtrent paa denne Tid hen til Mittel, hvem han fandt med Maren inden Døre og i en nedtrykt Stemmning. Mittels Ansigt var i den sidste Tid blevet endnu mere rødtblusende, hans Haar derimod mere graat. Kun i Svensternes Paasyn lod han sorgløs og populære med Officererne som før; men ellers var han vranten og bidst, og Maren græd og fultede hver Dag. Rytterne var ogsaa blevene noget dybere i Jens Henriksens Ansigt og hans Træt endnu stærkere, men hans Sorg og Harm røbede sig ellers kun ved mørk Albor og større Ordtnapshed.

„Hvad tænker du, Mittel?“ spurgte han straks, da han var kommen inden for Døren; „Hulle vi gaa derhen?“

„Det vilde vist være kloget for mig at vise mig,“ svarede Mittel og røttede i sin Stof.

„Alle saa!“ svarede Jens bidst; „jeg stulde dog tro, at Stenvinkel er værdig til vor fulde Taknemmelighed og fortjener at se sine Venners Ansigt, naar han gaar i Døden.“

„Hør Gud gør han saa!“ sagde Mittel og tømte med rystende Haand sin varme, krydrede Morgenbrød; „Hør Gud gør han saa! Dog det gæbner ham nu intet.“

„Da skal han dog have et lille Nik af mig, naar han ruller forbi paa Karren,“ sagde Jens, „og dernæst følger jeg med til Reiterstebet. Det er ikke ihyllig at se en god Ven og medforbunden lide en forsmædelig Død; dog vil jeg af det Syn endnu bedre kunne skønne den Fare, jeg selv er undsluppen, og drage gavnlig Lære deraf.“

„Vagt eber det for, hvad I gør, Jens!“ sagde Maren abvarende. „Svensten er nu ober al Maade mistænksom, og et Nik er vel nok til at bringe en Mand i Vølt og Jærn.“

„Det agter jeg dog at rikkere,“ svarede Jens, „da jeg er mere dansk nu end tilforn. Det tendes paa Mittel, at Patriotiskheden ikke er vøket under et hyltet Stind. Saa gaar jeg den Gang alene.“

„Alle saa haflig, Jens!“ sagde Mittel nu og rejste sig; „jeg gaar med, da jeg dog ikke har No paa mig her hjemme; jeg agter ogsaa at betale omst med godt og uden Hensyn til den Skofe, du gav mig, at være din Bogter, saa at du ikke lader Sindet løse af med dig, og du kommer i Ulykke derfor.“

(Fortsettes.)